

Шест дана у седмици Пеђа је радио на грађевини од 7 до 19, а увече је имао снаге само да једе, гледа ТВ (колико то прилике у северном Сибиру омогућавају), и спава. Да спава могао је увек.

Недељом је имао обичај да сређује сав џумбус који би му се накупио и у соби и у глави. Око подне би устао, све набацао на средину собе фабричког дома, сео на под и почео да разврстава ситнице и крупнице и да их баца ка одговарајућим ћошковима, где ће их затим послати по полицама и фиокама.

Када би то довршио, враћао би се уморан у кревет да доврши класификацију осећања у фиоке ормана који се зове живот.

Те недеље, 15. марта, управо му је био 37. рођендан и петогодишњица живота и рада у Верхојанску. Још у четвртак је купио неколико флаша вотке да почасту друштво из фирме. Нису дошли. Вероватно зато што их није ни позвао.

Разбио је флаше о под на средини собе, бацио је и све што му је било при руци на земљу (укључујући и орман са фиокама), и запалио ватру. Затим је скинуо одећу и њу хитно у пламен и сео на под да посматра како гори.

Љубинка се са торбама пуним купуса за кисељење враћала са пијаце и размишљала о бесциљности оваквог живота. Недеља је, а она, уместо да ужива у годинама, мора да се мучи још више него кад је била млада. Скоро ће подне, знала је да јој деца још спавају. Нити раде, нити студирају. Утом је сусретну Ружа која јој узбуђено рече: “Ајмо брже до солитера. Са последњег спрата се бацио неки млади наркоман. Кажу да је то онај брадати избеглица, ратни инвалид. Сви су тамо: милиција, лекари, ватрогасци, новинари, ТВ...”

Љубинка: “Долазим одмах!!! Само да оставим овај купус, нашминкам се и пресвучем и позовем Добрилу, Миму, Нату, Јелицу и Смиљану и стижемо!”

КАД СЕ ЈЕДНОМ СМРКНЕ, ДРУГОЈ ТАД СВАНЕ, АЛИ ИПАК МОРА ДА БРИНЕ О КУПУСУ

P.S. (Протић Срђан) - Наслов иде на крај, зато што је он део ефектног краја, а и да би се видела моја оригиналност.

P.P.S. - Ваљда нико није стављао наслов на крај приче?

P.P.P.S. - Следећа прича ће имати и рефрен, а затим и... (е, па то нек остане тајна, да би се боље продавала књига коју најављујем овим путем)

АРИСТОКРАТА

Мислим да имамо нешто отмено - “аристократско“, само не знам шта.

По некој дефиницији коју сам чуо од неког интелектуалца, постоје три врсте аристократије:

1. Они који су то по пореклу - што очигледно нисам;

2. Они који су то по богатству - још очигледније да нисам;

3. Они који су то по интелигенцији (или беше по образовању?) - иако ће неки (многи?) рећи да јесам, ја, ипак, у дубини душе знам да нисам.

Ипак и поред очигледних тврдњи, ја остајем при своме да имам нечег “аристократског“ у себи. Знам да ће се многи сетити и четврте варијанте да сам препотентни и умишљени уображенко - што такође из очевидних разлога није тачно.

Ваљда.

ПОЛУБРАЋА

Предраг и Непад су два полубрата која се и вечерас свађају око хране. Кома је мајка дала веће парче?

Она их задовољно посматра. Кад се због њене љубави нису тукли очеви, нек то чине бар њихови синови.

ТЕМЕЉИ ЗА КУЛУ

У 23. години сам схватио да сам и не знајући још од детињства почео да градим велику кулу. За њу су били потребни дубоки темељи. Ти темељи су била моја истраживања, “скретања“, лупетања, блесављења и бламирајућа блентављења. Уствари испитивао сам колика је минимална дубина темеља потребна да би се изградила неодређено велика кула.

Нисам тачно знао шта радим и чему ће то да служи, али сам имао неки осећај супериорности над “обичним“, “нормалним“ људима који су замислили мале куле од песка, ископали мини темеље и са 18-19-20 година довршили те куле. Сад су “просечни и узорни грађани“ - раде, множе се и гледају ТВ.

Данас ми је жао што нисам копао дубље и што нисам замислио (измаштао) још већу кулу. Знам и да када бих ту већу направио, желео бих још већу, па још већу... до Бога!

Срећом, знам само један језик, тако да он не би могао да ме зезне.

СИРОТИ ФРАНЦ

“Као Јеврејин није потпуно припадао хришћанском свету. Као индиферентни Јеврејин - а то је у ствари био - не потпуно Јеврејима. Као човек који говори немачки не потпуно Чесима. Као Чех не потпуно Аустрији. Као службеник осигурања радника не потпуно грађанству. Као син грађанина, не потпуно радништву. Али ни бироу није припадао, јер је осећао да је писац. Писац такође није био, јер је своје снаге жртвовао поро-дици.“

Сироти Франц. Читајући горе наведени пасус осетих велику сличност са њим. И ја бих могао да се такмичим у несналажењу, отуђености и неприпадању околини.

Али сетих се изненадног спаса!

Као што када стави прст у било које море, човек је повезан и са осталим морима и океанима, тако је и мени доволјно да само укључим у себи дугме које пушта свест просечног ТВ конзумента и одмах се помоћу заглупљујућих филмова, ТВ-серија, квизова, вести и спорта нађем тако блажено повезан са остатком човечанства.

Сироти Франц. Да си се само мало касније родио.